

Arrest

nr. 287 543 van 13 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaat D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2003.

1.2. Verzoeker dient op 16 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV).

1.3. Verzoeker wordt op 13 november 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Khusa Chiena van het district Tagab, provincie Kapisa. Toen u twaalf tot twaalf-en-een-half jaar oud was verliet u uw dorp omdat de taliban u wilde rekruteren en omdat uw familie in een vete verwickeld is. U werd door uw familie naar de Iraanse hoofdstad gestuurd waar u met uw neven verenigd werd. Na twee jaar in Iran reisde u verder naar Turkije waar u negen maanden verbleef tot uw oom uw smokkelaar van het geld voorzag om u naar België te brengen. Op 14 september 2019 kwam u in België aan waar u op 16 september 2019 internationale bescherming aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban en door de tegenspartij in jullie vete.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw taskara en zes foto's van uw overleden oom neer.

Op 26 juli 2021 oordeelde het CGVS dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kon worden. U stelde beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Omdat er bijkomend onderzoek nodig was in de nasleep van de machtsovername door de taliban trok het CGVS haar beslissing op 12 oktober 2021 in. Hierdoor verwierp de RvV op 19 november 2021 uw beroep.

Aan zijn verzoekschrift van 11 augustus 2021 voegde uw advocaat als nieuwe stukken een internetartikel over de taxi's in Teheran, een kopie van de taskara van uw oom, een nieuwe kopie van de taskara die u reeds neerlegde en zes internetartikels over de toen op handen zijnde machtsovername door de taliban en de impact ervan op de asielprocedure in andere Europese lidstaten.

Op 21 oktober 2021 maakte uw advocaat een foto van een nieuwe taskara op uw naam, de foto's van de taskara, werkvergunning en bankkaart van uw Afghaanse werkgever in Iran en een enveloppe waarmee de stukken u werden toegestuurd. Daarnaast stuurde uw advocaat opnieuw de reeds neergelegde foto's door. De in de email vermelde oude taskara van u en de taskara van uw oom werden niet opnieuw overgemaakt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als toenmalige niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vond uw persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Op 30 september 2021 werd de voogdij over u van rechtswege beëindigd. Bijgevolg is het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, momenteel niet meer op u van toepassing.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst dient uw reisweg van Afghanistan tot België belicht te worden. U verklaart dat u drie-en-een-half jaar onderweg was van Afghanistan tot België (DVZ Verklaring, vraag 32). Als langste onderbreking

in uw traject vermeldt u twee jaar in Iran (CGVS, p.3). Uw zeer lange reistijd maakt dat u amper twaalf of twaalf-en-half jaar oud was toen u Tagab verliet (CGVS, p.3). Uw jonge leeftijd ten tijden van uw vertrek verlaagt aanzienlijk de kennis die van u over uw regio verwacht kan worden benadrukken uw voogd en uw advocaat (CGVS, p.17).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat er aan uw verklaringen over uw reisweg tot België geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald kan u uw twee jaar durend verblijf in Iran niet aannemelijk maken.

Zo valt uw geografische kennis van uw woonplaats in Iran bijzonder pover uit. Hoewel u volgens uw verklaringen maar zo'n veertien jaar oud was toen u Iran verliet kan er toch van u verwacht worden dat u meer dan twee plaatsnamen in Teheran kan opnoemen. U vertelt immers dat u twee jaar op deze plaats bleef wonen, soms na het werk kon gaan wandelen, op vrijdag om 14 uur stopte waarna u soms met een vriend naar een park ging en inkopen deed in de bazaar (CGVS, p.3,10,16). Gevraagd of u naast uw wijk nog andere plaatsen van Teheran bij naam kan noemen moet u ontkennend antwoorden (CGVS, p.9,10). Ook de vraag naar de naam van de fabriek waar u twee jaar woonde en werkte kan u niet beantwoorden en in de plaats vermeldt u een straatnaam. Andere straatnamen in Teheran kent u dan weer niet (CGVS, p.11). Uw excuus dat het gevaarlijk was om rond te lopen weerhoudt niet dat u het toch deed – zoals hierboven aangegeven – waardoor een verblijf van twee jaar in Teheran u ondanks uw jonge leeftijd een betere kennis van de Iraanse hoofdstad op zou mogen leveren (CGVS, p.10).

Het mag verder verbazen dat u als twaalfjarige als bouwarbeider ingezet zou worden. Een twaalfjarige vertoont immers doorgaans niet de lichamelijke kracht die hem tot een waardevolle arbeidskracht maakt, terwijl uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u gewoon met de andere arbeiders meedraaide (CGVS, p.3). Niet alleen is het weinig waarschijnlijk dat men u gezien uw erg jeugdige leeftijd destijds zou aanwerven als arbeidskracht, eveneens is het volstrekt ongeloofwaardig dat u als twaalfjarige Afghaan in illegaal verblijf een riant loon uitbetaald zou krijgen voor uw prestaties. U verklaart immers dat u tussen de één en de tweeënhalve miljoen toman oftewel tien tot vijftientig miljoen rial per maand betaald werd (CGVS, p.9). Wetende dat het minimumloon in Iran voor 2016, het jaar waarin u naar Iran verhuisde, vastgelegd werd op 8,12 miljoen rial verdiende u 125% tot 400% van het Iraanse officiële minimumloon. Dat u een salaris opgeeft dat op geen enkele manier te rijmen valt met uw profiel en voorgehouden situatie in Iran schaadt sterk het geloof in uw daadwerkelijke verblijf in Iran.

Bovendien kunnen uw verklaringen over het dagelijks leven in Iran evenmin overtuigen. Zo heeft u in uw twee jaar in Iran geen enkel woord Farsi opgedaan. Ondanks uw verklaring dat u enkel met Afghanen samenwoonde in de fabriek kan er toch aangenomen worden dat twee jaar in Iran u enkele woorden in de daar gangbare taal hebben bijgebracht, zeker aangezien u zelf aangeeft dat u naar de bazaar ging om inkopen te doen (CGVS, p.10,11,16). Dat u in Iran de bazaar aandeed valt evenmin uit uw kennis van de Iraanse munteenheid af te leiden. U beseft immers niet dat er een waardeverschil is tussen de eenheid toman waarin vaak prijzen worden uitgedrukt en rial, de officiële munteenheid die voor de briefjes gebruikt wordt. Zelfs nadat u uitgelegd wordt dat u een briefje van 10.000 (rial) moet geven wanneer u 1000 toman moet betalen gaat er bij u geen belletje rinkelen (CGVS, p.9, 11). Indien u daadwerkelijk in Iran zou hebben gewoond, er geld zou hebben verdiend en er in de bazaar inkopen zou hebben gedaan is het volstrekt onbegrijpelijk dat deze kennis u zou ontberen. Voorts weet u ook niet welke kleur de Iraanse taxi's hebben. Hoewel u gelijk heeft dat er in Iran veel informele taxi's rondrijden zou u moeten gezien hebben dat de officiële taxi's geel van kleur zijn, zoals bevestigd wordt door de informatie die uw advocaat aan zijn verzoekschrift toevoegde (CGVS, p.16). Opnieuw doet deze lacune in uw kennis uw langdurig verblijf zeer in vraag stellen. Tenslotte weet u, op een arbeidsongeval na, geen enkele gebeurtenis op te noemen die zich gedurende uw verblijf in Teheran afspeelde (CGVS, p.16). Aangezien bovenstaande lacunes in uw kennis dermate elementair zijn dat ze ook van een veertienjarige verwacht kunnen worden slaagt u er allerm minst in om door uw verklaringen over het dagelijks leven in Teheran uw verblijf aldaar aannemelijk te maken.

Vorst kan u ook de intentie van u en uw ouders om u naar Iran te sturen niet verwoorden. Gevraagd waarom u twee jaar in Iran bleef alvorens naar Europa door te reizen stelt u eenvoudigweg dat u geen zin had om naar Europa te komen (CGVS, p.10). Daarop gevraagd waarom u daar geen zin in had, verandert u het geweer van schouder en verklaart u dat u geen toestemming had van uw ouders om verder te reizen (CGVS, p.10). Als er nogmaals aangedrongen wordt vertelt u uiteindelijk het plan van uw ouders. Ze wilden dat u in Iran bleef om de pubertijd te ontgroeien zodat u, gewapend met kennis en

ervaring, de reis naar Europa tegemoet kon zien (CGVS, p.10). Uw veranderlijke antwoorden daar gelaten kan uw voorstelling andermaal niet overtuigen. Een verblijf als een twaalfjarige Afghaan in Iran, zonder verblijfsrecht en werkende als bouwarbeider, is allesbehalve de rustige en veilige situatie waar u kon opgroeien als volwassene. Indien uw welzijn inderdaad de beweegreden van uw ouders was zou men verwachten dat ze uw reis zo kort mogelijk hielden en ze u niet aan onder andere uitbuiting, zware arbeid, mishandelingen en repatriëring in Iran zouden blootstellen (CGVS, p.3,9). In zijn verzoekschrift stelt uw advocaat dat u niet alleen in Iran woonde er herenigd werd met uw neven. Uw neven vertrokken echter na een jaar uit Iran, de reden waarom u de aanwezigheid van uw neven niet vermeldde bij het CGVS. Deze post factum toevoeging kan allesbehalve overtuigen. U werd immers expliciet de vraag gesteld of u iemand kende in Iran toen u naar dit land verhuisd. Deze vraag beantwoordde u negatief (CGVS, p.9). De late toevoeging staat dus volledig haaks op uw eerdere verklaring en benadrukt derhalve uw intentie om bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

In het licht van uw ongeloofwaardig verblijf in Iran moeten ook uw verschillende verklaringen over uw reisweg bekeken worden. Tijdens uw eerste interview van de Dienst Minteh gaf u immers aan dat u niet in drie-en-een-half jaar maar in slechts zes maanden tijd van Afghanistan tot België reisde (Fiche "mineur étranger non accompagné"). Uw advocaat en voogd haalden voor u aan dat u bij Minteh loog over uw reisweg omdat u het advies had gekregen uw verblijf in Iran niet te vermelden (CGVS, p.2; CGVS Verklaring, vraag 8). Gezien bovenstaande vaststellingen over het geloof in uw verblijf in Iran kan er aan deze vergoelijking geen waarde worden gehecht en blijft de tegenstrijdigheid dat u eerder uw reisweg tot zes maanden beperkte zeer relevant. Hierbij aansluitend moet er eveneens op gewezen worden dat u eerst uw verblijf in Iran anders trachtte voor te stellen door te beweren dat u er niemand kende (CGVS, p.9). Slechts direct na de pauze en het eventuele overleg met uw voogd en uw advocaat paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u twee neven had in Teheran (CGVS, p.10). Deze aanpassing van uw verklaringen nadat u meerdere vragen werden gesteld over uw voorstelling van uw levensomstandigheden als alleenstaande minderjarige in een vreemd land wijst er andermaal op dat u uw werkelijke situatie niet prijs wenst te geven. Daarbij valt het eveneens op dat u beweert niet te weten waar uw neven nu verblijven (CGVS, p.10). Nochtans bent u vanuit België in contact met uw familie in Afghanistan, woont uw oom bij uw familie en was hij veelvuldig betrokken bij uw vlucht (CGVS, p.5,9,10). Dat u dan geen informatie zou vernemen van de neven waarmee u samenwoonde of er zelf naar informeerde is merkwaardig.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorstelling dat u als twaalfjarige Afghanistan verliet en drie-en-een-half jaar onderweg was tot België geen geloof kan worden gehecht. Niet alleen laat u zo na zicht te bieden op uw verblijfplaatsen en –situatie de laatste jaren voor uw vertrek uit België eveneens vervalst met het geloof in uw leeftijd ten tijden van uw vertrek uit Tagab en uw jarenlange reisweg uw vergoelijking voor uw teleurstellende verklaringen over uw leven in Tagab.

Zo moet er eerst aangekaart worden dat u nalaat uw identiteit afdoende te staven. Omdat u enkel een – overigens slecht leesbare - foto van uw taskara aanbracht werd u expliciet gevraagd om de originele versie van uw taskara over te maken. U gaf aan dat u uw familie reeds om uw originele taskara vroeg maar dat het proces omwille van de Covid-19 pandemie vertraagd was (CGVS, p.16). Het CGVS heeft van u echter de originele taskara noch een verantwoording voor het ontbreken van deze taskara mogen ontvangen. Aangezien een vertragend effect omwille van Covid-19 gezien de lange wachttijd door het CGVS uw nalaten onvoldoende kan verklaren blijft de vaststelling dat u een onvoldoende bewijswaardig stuk neerlegt om uw identiteit te staven. Hoewel uw advocaat een nieuwe kopie van uw taskara aan zijn verzoekschrift van 11 augustus 2021 en aandringt op een onderzoek van de echtheid ervan, moet er andermaal benadrukt worden dat hij slechts een kopie neerlegt waardoor de authenticiteit van dit stuk niet nagegaan kan worden en hij ook in het verzoekschrift geen reden voor de afwezigheid van uw originele taskara aanhaalt. Die reden gaf uw advocaat ineens wel op in zijn email van 21 oktober 2021. In deze mail wees uw advocaat er op dat uw taskara verloren gegaan was "tijdens uw asielparcours" en voegde hij een foto toe van een nieuwe taskara die uw familie u na uw aankomst in België toestuurde. Het is zeer opvallend dat u opeens de gevraagde taskara verloren zou zijn "tijdens uw asielparcours" terwijl het stuk zich volgens uw verklaringen ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op 13 november 2020 in Afghanistan bevond (CGVS, p.16). Deze vaststelling is des te markanter daar het nieuw ingediende duplicaat van 6/5/1398 (28 juli 2019) dateert. Het duplicaat werd met andere woorden voor uw aankomst in België opgemaakt terwijl u beweerde nog over uw originele oude taskara in Afghanistan te beschikken. Dat uw verklaringen niet te rijmen zijn met de aangebrachte stukken doet ernstig twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken. Daarnaast moet er andermaal op gewezen worden dat hoewel

uw advocaat in zijn email aangeeft dat u het origineel van uw nieuwe taskara van uw familie ontving er enkel een kopie overgemaakt werd aan het CGVS.

Daarnaast slaagt u er evenmin in de persoonlijke leefwereld van u en uw familie geloofwaardig uiteen te zetten. Zo kan uw voorstelling van de tewerkstelling van uw vader niet gevolgd worden. U vertelt dat uw vader als loonarbeider tewerk gesteld was bij de granaatappeloogst in de maand mizan (Afghaanse kalender, 23 september – 22 oktober). Voor de rest van het jaar deed uw vader niets. Met het geld dat hij verdiende met de granaatappeloogst kwamen jullie het hele jaar rond, zo vertelt u (CGVS, p.5). Het is allerm minst plausibel dat uw vader door een maand als loonarbeider te werken genoeg verdiende om zichzelf en zijn gezin een heel jaar te onderhouden waardoor hij de overige elf maanden helemaal niets hoefde te doen. Dat de landbouwers uit uw regio een dergelijk riant loon zouden uitbetalen voor ongeschoolde dagarbeid is volstrekt ongeloofwaardig. Zelfs indien u daadwerkelijk twaalf jaar zou geweest zijn toen u Tagab verliet dan nog zou u in staat moeten zijn een geloofwaardig beeld van de activiteiten van uw vader op te hangen. Dat uw advocaat in zijn beroepschrift van 11 augustus 2021 aangeeft dat uw vader toch ook andere activiteiten op het land uitgevoerd zou hebben is een post factum verklaring die geenszins te rijmen valt met uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Ook over uw eigen bezigheden mist u overtuigingskracht. U vertelt dat u enkel school liep in Afghanistan en dit gedurende drie jaar (CGVS, p.5). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken kon u zich de naam van uw school evenwel niet herinneren (DVZ vragenlijst, vraag 11). Op het CGVS herinnert u zich wel de naam van uw school, met name de school van Gazi Abad (CGVS, p.12). Vreemd genoeg stelt u dat de naam Gazi Abad verwijst naar uw dorp, dat u eerder Khusa Chena noemde. U verklaart deze verschillende benaming door de naamswijziging die de dorpelingen bij de bouw van uw school doorvoerden (CGVS, p.12,13). Het is opvallend dat u opeens met deze nieuwe naam voor uw dorp komt aanzetten maar ook vooral dat u zich de naam van uw school niet herinnerde bij de DVZ indien haar naam niet meer is dan een verwijzing naar uw dorp.

Hoewel u beweert dat de taliban de volledige controle over uw regio hadden kan u slechts een beperkt en clichématig beeld ophangen over de activiteiten van deze groepering (CGVS, p.7). U verklaart dat ze mensen die voor de overheid werkten aanmaanden te stoppen en verder de dorpelingen motiveerden om mee aan de jihad te doen en zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p.7). Nochtans blijkt uit de toegevoegde informatie dat de taliban in de door hun gecontroleerde gebieden van Tagab een zedenpolitie laten toezien op de juiste naleving van hun islamitische leefregels. Zo zien ze onder meer toe op het verbod op muziek en op meisjesonderwijs, de kledingdracht en baardgroei. De jeugd zou over deze regels in conflict gekomen zijn met de taliban. Dat u dit zou zijn ontgaan valt niet voor te stellen. Verder geeft u aan dat de taliban trachtten om ruzie te creëren tussen de dorpelingen. Door roddels te verspreiden probeerden ze ervoor te zorgen dat mensen altijd tegen elkaar zijn, zo zegt u (CGVS, p.7). Uw voorstelling strookt niet met de territoriale ambities van de taliban. Het bewust stoken van onenigheid tussen de inwoners van de regio die de taliban volledig in handen hebben zorgt slechts voor een instabiele situatie waar de taliban allerm minst baat bij hebben (CGVS, p.7). Evenzo verbaast het dat u aangeeft dat de taliban zeer brutaal optreden tegen "hun" bevolking. Het vernietigen van een geheel dorp en het ontvoeren van kleine kinderen, zoals u aangeeft, zijn eveneens acties die de rust in een regio en bijgevolg ook de controle van de taliban ernstig kunnen verstoren (CGVS, p.7). Indien u daadwerkelijk onder het regime van de taliban in Tagab gewoond zou hebben, zou u een juister, doorleefder en uitgebreider beeld van de aanwezigheid en bezigheden van de taliban mogen hebben. Overigens blijkt ook uw kennis van de talibancommandanten die in uw regio actief waren erg beperkt. Hoewel u Qari Baryal, Qari Sarfaraz, Qari Sheraz en Qari Nazar zelf opnoemt kan u slechts uiterst beperkte informatie over hen kwijt. Over Qari Baryal weet u enkel te zeggen dat hij gevaarlijk is, terwijl u over de drie anderen niet meer kan vertellen dan dat ze overleden zijn (CGVS, p.13). Alleen over Qari Sheraz kan u vertellen dat hij in Pashkari gedood werd door een vliegtuig (CGVS, p.13). Het incident waarnaar u verwijst gebeurde evenwel reeds in januari 2008, toen u – naar eigen zeggen – vier jaar oud was. Dat u over deze kennis beschikt toont duidelijk aan dat de povere kennis die u beschikt over de machthebbers van uw regio bovendien nog ingestudeerd is. Tenslotte moet er ook nog aangekaart worden dat u wisselende verklaringen aflegt over de machtsverhouding in uw dorp. Waar u enerzijds beweert dat de taliban de volledige controle hadden, stelt u anderzijds dat de macht over uw dorp in handen lag bij twee mannen die voor de overheid werkten (CGVS, p.6,7). Welke functies beide mannen bij de overheid bekleedden weet u overigens ook niet (CGVS, p.6).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het district Tagab van de provincie Kapisa niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de

Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 13 november 2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar

een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt

door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De aan uw verzoekschrift toegevoegde informatie beschrijft immers de situatie vlak voor de machtsovername door de taliban en kan derhalve niet als actueel worden beschouwd.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopie van uw taskara's werden hierboven reeds besproken. De taskara van uw oom evenals de stukken van uw verklaarde werkgever missen bewijskracht om uw verklaringen over verblijfplaatsen aan te tonen. De zes foto's tonen volgens u de begrafenis van uw oom. U noch andere familieleden van u zijn op deze foto's te zien (CGVS, p.4,6-7). Niet alleen kan er uit de foto's geenszins afgeleid worden dat de overleden persoon daadwerkelijk uw oom is, hoe dan ook missen deze foto's bewijskracht inzake uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. De enveloppe toont enkel aan dat u post ontving vanuit Kabul. Het is daarbij wel opvallend dat u blijkbaar de op 21 oktober 2021 doorgestuurde stukken reeds omstreeks 26 januari 2021 ontving.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), evenals van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Hij gaat in op zijn tweejarig verblijf in Iran. Verzoeker benadrukt zijn jonge leeftijd en beperkte opleidingsniveau, waarbij zijn verklaringen dienen te worden beoordeeld in het licht van deze omstandigheden.

Verzoeker gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing, met name omtrent zijn gebrekkige kennis van Teheran, van de taxi's, van zijn tewerkstellingsplaats en de munteenheid van Iran. Tevens gaat hij in op de keuze van zijn ouders om hem tijdelijk naar Iran te sturen en de omstandigheid dat hij initieel zijn verblijf in Iran verborgen hield.

Verzoeker gaat in op de werkzaamheden van zijn vader in Afghanistan en benadrukt dat hij ook pruimen oogstte.

Verzoeker gaat verder in op zijn regio van herkomst in Afghanistan, in het district Tagab in de provincie Kapisa. Hij benadrukt dat hij ondanks zijn jonge leeftijd en beperkt opleidingsniveau veel informatie heeft gegeven, waarbij hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij gaat in op zijn school in Afghanistan.

Verzoeker verwijst nog naar de omstandigheden waarin hij zijn taskara verloor en vervolgens een tweede taskara verkreeg. Hij benadrukt dat de corruptie in Afghanistan de commissaris-generaal niet ontslaat van zijn verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij gaat in op het risico van vervolging en ernstige schade bij een terugkeer uit Europa, waarbij terugkeerders door de taliban worden beschouwd als vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat iedereen die in Europa heeft verbleven, rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd.

Verzoeker geeft aan dat, sinds de taliban aan de macht zijn, er talrijke rapporten zijn van buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen.

Verder gaat verzoeker in op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie, waarbij hij een parallel strekt met het arrest "*Sufi en Elmi*" van het Hof van Justitie. Hij wijst de taliban aan als de verantwoordelijke partij voor deze crisis.

Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Kapisa en benadrukt de toepassing van de sharia door de taliban.

Ten slotte stelt verzoeker dat de commissaris-generaal had moeten doorvragen over de situatie van zijn familie sinds de machtsvername door de taliban, waarbij hij stelt dat zijn familie naar een ander dorp is moeten verhuizen en de taliban zijn vader hebben bezocht.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

- Asylos "*Afghanistan – COI Repository, 1st September 2021 – 13th April 2022*"
- UNHCR "*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*" februari 2022.

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 28 februari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle

feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende

aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Waar verzoeker hekelt dat hij werd gehoord voor de machtsovername door de taliban, wijst de Raad op de devolutieve werking van huidig beroep en de daaruit voortvloeiende mogelijkheid voor verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Verzoeker toont niet aan dat deze elementen niet zouden volstaan, opdat hij daadwerkelijk toegang heeft tot de procedures.

De Raad merkt op dat verzoeker, middels zijn verzoekschrift, bijkomende informatie heeft overgemaakt, evenals een uiteenzetting geeft van de door hem voorgehouden impact van de machtsovername op zijn beschermingsverzoek (zie *infra*). *In casu* is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij de gewijzigde situatie in zijn herkomstland doorheen de procedure niet afdoende heeft kunnen duiden en dat hij zodoende diende te worden gehoord op het CGVS

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, naar aanleiding van een gedwongen rekrutering en omdat zijn familie is verwickeld in een vete. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet betwist wordt.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde plaatsen van eerder

verblijf voor zijn komst naar België, met name enerzijds aan verzoekers tweejarig verblijf in Iran en anderzijds aan verzoekers verblijf in het district Tagab in de provincie Kapisa.

5.1.3. Wat betreft het tweejarig verblijf in Iran, oordeelt de commissaris-generaal als volgt:

(a) verzoekers geografische kennis van zijn woonplaats in Iran is bijzonder pover, waarbij (i) verzoeker weliswaar slechts veertien jaar was toen hij Iran verliet doch kan worden verwacht dat hij meer dan twee plaatsnamen kan opnoemen; (ii) verzoeker de naam van de fabriek waar hij twee jaar werkte en woonde niet kan opnoemen en in plaats hiervan een straatnaam vermeldt; (iii) de verklaring dat het gevaarlijk was om rond te lopen, heeft hem niet weerhouden om dit toch te doen, waardoor een verblijf van twee jaar in Teheran toch een betere kennis van de Iraanse hoofdstad zou mogen leveren;

(b) het is onaannemelijk dat verzoeker als twaalfjarige als bouwarbeider zou worden ingezet, waarbij (i) een twaalfjarige doorgaans niet de lichamelijke kracht heeft om een waardevolle arbeidskracht te zijn en (ii) het ongeloofwaardig is dat verzoeker als twaalfjarige Afghaan in illegaal verblijf tussen de één en tweeënhalve miljoen toman per maand zou worden betaald, wat neerkomt op 125 tot 400 % van het Iraanse officiële minimumloon; (iii) het opgegeven salaris ruimt op geen enkele manier met verzoekers profiel en voorgehouden situatie in Iran;

(c) verzoekers verklaringen over het dagelijkse leven in Iran kunnen niet overtuigen, waarbij (i) verzoeker geen enkel woord Farsi heeft opgedaan; (ii) verzoeker heeft geen enkele kennis over de Iraanse munteenheid, waarbij hij niet weet dat er een waardeverschil is tussen de eenheid toman en de rial, de officiële munteenheid die voor de briefjes worden gebruikt en dergelijks volstrekt onbegrijpelijk is indien verzoeker daadwerkelijk in Iran woonde, werkte en inkopen deed; (iii) verzoeker heeft geen idee welke kleur de officiële taxi's hebben; (iv) behoudens één arbeidsongeval, kan verzoeker geen enkele gebeurtenis aanhalen dat er zich gedurende zijn verblijf in Iran voordeed;

(d) verzoeker legt wisselende verklaringen af omtrent de reden waarom hij twee jaar in Iran verbleef, in plaats van door te reizen naar Europa, waarbij de laatste verklaring dat zijn ouders hem aldaar wilde laten opgroeien en gewapend met kennis en ervaring laten doorreizen niet geloofwaardig is, gelet op de precaire situatie van een twaalfjarige in Iran zonder verblijfsrecht en werkend als bouwarbeider;

(e) verzoeker legt wisselende verklaringen af omtrent de vraag of hij al dan niet familieleden in Iran had, waarbij (i) hij eerst verklaarde dat hij er niemand kende en nadien verklaarde dat hij gedurende een jaar samen met zijn twee neven in Iran verbleef en (ii) verzoeker niet weet waar zijn neven nu verblijven;

(f) verzoeker verklaarde bij de registratie van zijn verzoek als NBMV dat hij slechts zes maanden onderweg was van Afghanistan naar België, waarbij de door de voogd en advocaat geopperde verklaring dat verzoeker de raad kreeg om te liegen over zijn verblijf in Iran, gelet op de reeds gedane vaststellingen omtrent de verklaringen over het verblijf in Iran, niet kan overtuigen;

5.1.4 Wat betreft de beweerdde regio van herkomst in Afghanistan, met name het district Tagab in de provincie Kapisa, oordeelt de commissaris-generaal als volgt:

(a) er wordt geen geloof gehecht aan het vertrek uit Afghanistan op twaalfjarige leeftijd en het daaropvolgende tweejarig verblijf in Iran, zodat hiermee tevens het geloof vervalt in verzoekers jonge leeftijd op het moment van het vertrek uit Tagab en de vergoelijking van de teleurstellende verklaringen over zijn leven aldaar;

(b) verzoeker laat na zijn identiteit afdoende te staven, waarbij hij wisselende verklaringen aflegt over de reden waarom hij zijn originele taskara niet kon voorleggen en het markant is dat het nieuw ingediende duplicaat dateert van 28 juli 2019, met andere woorden van voor zijn aankomst in België en dit terwijl hij beweerdde nog over zijn originele taskara te beschikken in Afghanistan;

(c) verzoeker slaagt er niet in zijn persoonlijke leefwereld en die van zijn familie geloofwaardig uiteen te zetten, waarbij (i) het allerm minst plausibel is dat verzoekers vader slecht één maand als loonarbeider granaatappels zou gaan oogsten en hiermee voldoende zou verdienen om zichzelf en zijn gezin een gans jaar te onderhouden; (ii) verzoeker kon zich bij de dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de naam van zijn school niet herinneren, waarbij hij bij het CGVS verklaarde dat de school Gazi Abad noemde, wat zou verwijzen naar zijn dorp, doch waarbij hij eerder verklaarde dat zijn dorp Khusa Chena was;

(d) verzoekers verklaring over de taliban, die de volledige controle over zijn regio hadden, zijn beperkt en clichématig, waarbij (i) verzoeker geen enkele melding maakte van de zedenpolitie, die volgens de beschikbare informatie, toezag op de juiste naleving van de islamitische leefregels van de taliban; (ii) het door verzoeker geschetst beeld, van de taliban die trachtte bewoners tegen elkaar op te zetten, niet strookt met de territoriale ambities van de taliban, die geen belang hebben bij een instabiele situatie; (iii) indien verzoeker daadwerkelijk onder het regime van de taliban zou hebben geleefd, zou verzoeker een juist, doorleefder en uitgebreider beeld van de aanwezigheid en bezigheid van de taliban mogen hebben; (iv) verzoekers kennis over de talibancommandanten die in zijn regio actief waren is zeer

beperkt; (v) verzoeker legt wisselende verklaringen af omtrent de machtsverhouding in zijn dorp tussen de taliban en de overheid.

5.1.5. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.6. Verzoeker benadrukt zijn jonge leeftijd, op het moment dat hij Afghanistan verliet en in Iran verbleef, evenals zijn beperkte scholing. Hij stelt dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven rekening te houden met deze omstandigheden en zijn verklaringen in het licht hiervan te beoordelen. Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing als volgt kan worden gelezen: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als toenmalige niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vond uw persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.”*. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met verzoekers toenmalige minderjarigheid, waarbij verzoeker niet aannemelijk maakt dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende zouden zijn. Verder blijkt noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. In de bestreden beslissing werd ook aangegeven dat bepaalde zaken dermate elementair zijn, dat ook van een jong iemand kan worden verwacht dat hij hierover verklaringen kan afleggen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud ruim de mogelijkheid werd geboden zijn reisroute en recente herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die hem konden toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn woonplaats in Iran, evenals zijn streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Ook rekening houdende met de leeftijd van verzoeker waren de vragen redelijk. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn jonge leeftijd of laag opleidingsniveau een verschoning vormen voor de vastgestelde gebrekkige kennis omtrent zijn leven in Iran en in zijn regio van herkomst in Afghanistan. In deze benadrukt de Raad ook dat, aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij twee jaar in Iran verbleef (zie *infra*), het geloof vervalst in zijn leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Tagab en aldus zijn vergoelijking voor zijn teleurstellende verklaringen over zijn leven aldaar.

5.1.7. Verzoeker gaat verder in op de overwegingen, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat het tweejarig verblijf in Iran niet aannemelijk wordt gemaakt. Hij volhardt in zijn tewerkstelling als arbeider, in het loon dat hij hiervoor ontving, in de omstandigheid dat hij nooit informatie heeft gehad over de waarde van de Iraanse munt, in de omstandigheid dat er veel informele taxi's rondrijden in Iran en dat hij voortdurend vergezeld was van andere Afghanen, die voor hem vertaalden. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker een aantal eerder afgelegde verklaringen herhaalt, blote beweringen uit en de bevindingen van de commissaris-generaal tegensprekt, doch hiermee weerlegt of ontkracht hij deze bevindingen niet, noch maakt hij hiermee een beweerd vrees voor vervolging aannemelijk. De Raad treedt de commissaris-generaal bij, waar hij op pertinente wijze vaststelde dat: *“Zo valt uw geografische kennis van uw woonplaats in Iran bijzonder pover uit. Hoewel u volgens uw verklaringen maar zo'n veertien jaar oud was toen u Iran verliet kan er toch van u verwacht worden dat u meer dan twee plaatsnamen in Teheran kan opnoemen. U vertelt immers dat u twee jaar op deze plaats bleef wonen, soms na het werk kon gaan wandelen, op vrijdag om 14 uur stopte waarna u soms met een vriend naar een park ging en inkopen deed in de bazaar (CGVS, p.3,10,16). Gevraagd of u naast uw wijk nog andere plaatsen van Teheran bij naam kan noemen moet u ontkennend antwoorden (CGVS, p.9,10). Ook de vraag naar de naam van de fabriek waar u twee jaar woonde en*

werkte kan u niet beantwoorden en in de plaats vermeldt u een straatnaam. Andere straatnamen in Teheran kent u dan weer niet (CGVS, p.11). Uw excuus dat het gevaarlijk was om rond te lopen weerhoudt niet dat u het toch deed – zoals hierboven aangegeven – waardoor een verblijf van twee jaar in Teheran u ondanks uw jonge leeftijd een betere kennis van de Iraanse hoofdstad op zou mogen leveren (CGVS, p.10). Het mag verder verbazen dat u als twaalfjarige als bouwarbeider ingezet zou worden. Een twaalfjarige vertoont immers doorgaans niet de lichamelijke kracht die hem tot een waardevolle arbeidskracht maakt, terwijl uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u gewoon met de andere arbeiders meedraaide (CGVS, p.3). Niet alleen is het weinig waarschijnlijk dat men u gezien uw erg jeugdige leeftijd destijds zou aanwerven als arbeidskracht, eveneens is het volstrekt ongeloofwaardig dat u als twaalfjarige Afghaan in illegaal verblijf een riant loon uitbetaald zou krijgen voor uw prestaties. U verklaart immers dat u tussen de één en de tweeënhalf miljoen toman oftewel tien tot vijftientig miljoen rial per maand betaald werd (CGVS, p.9). Wetende dat het minimumloon in Iran voor 2016, het jaar waarin u naar Iran verhuisde, vastgelegd werd op 8,12 miljoen rial verdiende u 125% tot 400% van het Iraanse officiële minimumloon. Dat u een salaris opgeeft dat op geen enkele manier te rijmen valt met uw profiel en voorgehouden situatie in Iran schaadt sterk het geloof in uw daadwerkelijke verblijf in Iran. Bovendien kunnen uw verklaringen over het dagelijks leven in Iran evenmin overtuigen. Zo heeft u in uw twee jaar in Iran geen enkel woord Farsi opgedaan. Ondanks uw verklaring dat u enkel met Afghanen samenwoonde in de fabriek kan er toch aangenomen worden dat twee jaar in Iran u enkele woorden in de daar gangbare taal hebben bijgebracht, zeker aangezien u zelf aangeeft dat u naar de bazaar ging om inkopen te doen (CGVS, p.10,11,16). Dat u in Iran de bazaar aandeed valt evenmin uit uw kennis van de Iraanse munteenheid af te leiden. U beseft immers niet dat er een waardeverschil is tussen de eenheid toman waarin vaak prijzen worden uitgedrukt en rial, de officiële munteenheid die voor de briefjes gebruikt wordt. Zelfs nadat u uitgelegd wordt dat u een briefje van 10.000 (rial) moet geven wanneer u 1000 toman moet betalen gaat er bij u geen belletje rinkelen (CGVS, p.9, 11). Indien u daadwerkelijk in Iran zou hebben gewoond, er geld zou hebben verdiend en er in de bazaar inkopen zou hebben gedaan is het volstrekt onbegrijpelijk dat deze kennis u zou ontberen. Voorts weet u ook niet welke kleur de Iraanse taxi's hebben. Hoewel u gelijk heeft dat er in Iran veel informele taxi's rondrijden zou u moeten gezien hebben dat de officiële taxi's geel van kleur zijn, zoals bevestigd wordt door de informatie die uw advocaat aan zijn verzoekschrift toevoegde (CGVS, p.16). Opnieuw doet deze lacune in uw kennis uw langdurig verblijf zeer in vraag stellen. Tenslotte weet u, op een arbeidsongeval na, geen enkele gebeurtenis op te noemen die zich gedurende uw verblijf in Teheran afspeelde (CGVS, p.16). Aangezien bovenstaande lacunes in uw kennis dermate elementair zijn dat ze ook van een veertienjarige verwacht kunnen worden slaagt u er allerm minst in om door uw verklaringen over het dagelijks leven in Teheran uw verblijf aldaar aannemelijk te maken"

5.1.8. Verzoeker acht de beoordeling van de commissaris-generaal, aangaande de geloofwaardigheid van de beslissing van zijn ouders om hem eerst naar Iran te sturen om aldaar zijn puberteit te ontgroeien en vervolgens, gewapend met kennis en ervaring, naar Europa te sturen, subjectief. In deze benadrukt de Raad evenwel dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals in casu. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, moeten noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt in concreto aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Dat de situatie in Afghanistan gevaarlijk was, evenals de reis van een migrant naar Europa, doet geen afbreuk aan de gevaarlijke en preciaire situatie van een twaalfjarige zonder verblijfsdocumenten in Iran. Alleszins moet de Raad vaststellen dat verzoeker ook geen ernstig verweer voert tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent de reden waarom hij langdurig in Iran verbleef, evenals over de vraag of hij al dan niet in het gezelschap van familieleden was. Deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, ondergraven op ernstige wijze het voorgehouden verblijf in Iran. Dit geldt eveneens voor de vaststelling dat verzoeker initieel bij de registratie van verzoek om internationale bescherming geen melding maakte van dit verblijf en verklaarde dat hij slechts zes maanden onderweg was van Afghanistan naar België. Het louter poneren dat hij slecht werd geadviseerd om te liegen over zijn verblijf in Iran, is geen aannemelijke verschoning, temeer gelet op de bijzonder karige verklaringen over dat verblijf in Iran.

5.1.9. Gelet op bovenstaande vaststellingen, sluit de Raad zich aan bij de conclusie in de bestreden beslissing dat "er aan uw voorstelling dat u als twaalfjarige Afghanistan verliet en drie-en-een-half jaar onderweg was tot België geen geloof kan worden gehecht. Niet alleen laat u zo na zicht te bieden op uw

verblijfplaatsen en –situatie de laatste jaren voor uw vertrek uit België eveneens vervalst met het geloof in uw leeftijd ten tijden van uw vertrek uit Tagab en uw jarenlange reisweg uw vergoelijking voor uw teleurstellende verklaringen over uw leven in Tagab.”

5.1.10. Wat betreft de door hem afgelegde verklaringen omtrent zijn recente regio van herkomst in Afghanistan, dient de Raad andermaal vast te stellen dat verzoeker een aantal eerder afgelegde verklaringen herhaalt, blote beweringen uit en de bevindingen van de commissaris-generaal tegensprekt, doch hiermee weerlegt of ontkracht hij deze bevindingen niet, noch maakt hij hiermee een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk. Verzoeker citeert passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud, poneert dat hij veel informatie over zijn leven en dorp in Afghanistan heeft gegeven, gaat in op de benaming van zijn school in zijn dorp en de werkzaamheden van zijn vader. Deze elementen werden door de commissaris-generaal beoordeeld, waarbij hij stelde dat: *“Daarnaast slaagt u er evenmin in de persoonlijke leefwereld van u en uw familie geloofwaardig uiteen te zetten. Zo kan uw voorstelling van de tewerkstelling van uw vader niet gevolgd worden. U vertelt dat uw vader als loonarbeider tewerk gesteld was bij de granaatappeloogst in de maand mizan (Afghaanse kalender, 23 september – 22 oktober). Voor de rest van het jaar deed uw vader niets. Met het geld dat hij verdiende met de granaatappeloogst kwamen jullie het hele jaar rond, zo vertelt u (CGVS, p.5). Het is allerminst plausibel dat uw vader door een maand als loonarbeider te werken genoeg verdiende om zichzelf en zijn gezin een heel jaar te onderhouden waardoor hij de overige elf maanden helemaal niets hoefde te doen. Dat de landbouwers uit uw regio een dergelijk riant loon zouden uitbetalen voor ongeschoolde dagarbeid is volstrekt ongeloofwaardig. Zelfs indien u daadwerkelijk twaalf jaar zou geweest zijn toen u Tagab verliet dan nog zou u in staat moeten zijn een geloofwaardig beeld van de activiteiten van uw vader op te hangen. Dat uw advocaat in zijn beroepschrift van 11 augustus 2021 aangeeft dat uw vader toch ook andere activiteiten op het land uitgevoerd zou hebben is een post factum verklaring die geenszins te rijmen valt met uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Ook over uw eigen bezigheden mist u overtuigingskracht. U vertelt dat u enkel school liep in Afghanistan en dit gedurende drie jaar (CGVS, p.5). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken kon u zich de naam van uw school evenwel niet herinneren (DVZ vragenlijst, vraag 11). Op het CGVS herinnert u zich wel de naam van uw school, met name de school van Gazi Abad (CGVS, p.12). Vreemd genoeg stelt u dat de naam Gazi Abad verwijst naar uw dorp, dat u eerder Khusa Chena noemde. U verklaart deze verschillende benaming door de naamswijziging die de dorpeelingen bij de bouw van uw school doorvoerden (CGVS, p.12,13). Het is opvallend dat u opeens met deze nieuwe naam voor uw dorp komt aanzetten maar ook vooral dat u zich de naam van uw school niet herinnerde bij de DVZ indien haar naam niet meer is dan een verwijzing naar uw dorp.”* Het louter volharden in de eigen verklaringen, doet geen afbreuk aan de pertinente beoordeling door de commissaris-generaal. Deze beoordeling wordt door de Raad overgenomen. De Raad dient ook vast te stellen dat verzoeker geen enkel ernstig verweer voert tegen de pertinente vaststellingen inzake de gebrekkige kennis van de activiteiten van de taliban in zijn regio van herkomst, niettegenstaande dat zij de volledige controle hadden over zijn regio. Ook brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling dat hij wisselende verklaringen aflegt over de machtsverhouding tussen de taliban en de twee mannen die voor de overheid werkten. Deze vaststellingen ondermijnen andermaal het geloof in het recente verblijf in het district Tagab, in de provincie Kapisa.

5.1.11. Wat betreft de door verzoeker overgemaakte documenten, treedt de Raad de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal bij. Deze beoordeling kan in de bestreden beslissing worden gelezen. Wat specifiek de taskara betreft, volstaat het niet om nogmaals de omstandigheden van het verkrijgen van de eerste taskara en het duplicaat hiervan te herhalen. De Raad benadrukt bovendien volgende pertinente vaststelling: *“Het is zeer opvallend dat u opeens de gevraagde taskara verloren zou zijn “tijdens uw asielparcours” terwijl het stuk zich volgens uw verklaringen ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op 13 november 2020 in Afghanistan bevond (CGVS, p.16). Deze vaststelling is des te markanter daar het nieuw ingediende duplicaat van 6/5/1398 (28 juli 2019) dateert. Het duplicaat werd met andere woorden voor uw aankomst in België opgesteld terwijl u beweerde nog over uw originele oude taskara in Afghanistan te beschikken. Dat uw verklaringen niet te rijmen zijn met de aangebrachte stukken doet ernstig twifelen aan de authenticiteit van deze stukken”*. Wat betreft het geheel van de neergelegde Afghaanse documenten, dient bijkomend te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. (zie AD, map “Landeninformatie”, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)). De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad mogen aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde

weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker zijn beweerd verblijf in het district Tagab van de provincie Kapisa niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan. Gelet op deze vaststelling, kan ook geen geloof worden gehecht aan de louter blote bewering in het verzoekschrift dat verzoekers familie diende te verhuizen naar een ander dorp en dat de taliban zijn vader hebben bezocht. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.13. De Raad stelt vast dat verzoeker verder aanvoert dat hij een vrees voor vervolging, of ernstige schade, koestert omwille van zijn verblijf in Europa. Verzoeker geeft aan dat de taliban iedereen die naar Europa vluchtte of er verbleven heeft, beschouwt als verraders, spionnen of ongelovigen en dat de taliban thans controle heeft over geheel Afghanistan, zodat zij in staat zijn terugkeerders rechtstreeks te identificeren.

5.1.14. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of

maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.1.15. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker beperkt zich ter terechtzitting tot het verwijzen naar zijn verblijf in Europa. Dit uiterst summiere betoog mist evenwel de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker geen duidelijkheid heeft geschept over zijn verblijfssituatie, voorafgaandelijk aan zijn

komst naar België, zodat verzoeker geen zicht biedt op zijn levensomstandigheden in Afghanistan en de leeftijd waarop hij zijn herkomstland verliet. Dit gebrek aan duidelijkheid omtrent zijn omstandigheden, noopt des te meer tot een concrete en onderbouwde uitwerking van zijn (toegeschreven) verwestering, waarbij de Raad enkel kan vaststellen dat deze uitwerking volledig ontbreekt. Een persoonlijke invulling van verzoekers omstandigheden mist, waarbij het niet aan de Raad toekomt om te speculeren hoe verzoeker zijn leven in België invult.

5.1.16. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering. Aldus is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.17. Wat betreft zijn betoog over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, toont verzoeker dit ook niet aan.

5.1.18. Gelet op het voorgaande, kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse

handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker trekt een parallel tussen de huidige situatie in Afghanistan en de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse

regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt

voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Ook al wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst – een beoordeling die verzoeker ook niet aan het wankelen heeft gebracht – kan alleszins worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in de provincie Kapisa een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker brengt geen concrete persoonlijke omstandigheden aan, die zouden leiden tot het verhogen van het risico in zijn hoofd. De Raad merkt er in deze ook op dat verzoeker nog een

familiaal netwerk heeft in Afghanistan, met wie hij nog contact onderhoudt (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 9).

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES